

Danuta Bartoszuk

tamto lato

tamtego roku przyszło gorące lato
bez skrępowania wyciskało pot
spod nietwarzowej peruki
przekonywałaś niedowidzącą starość
że wszystko w porządku
niech żyje własnymi chorobami
mówiłaś
kłamstwo za kłamstwem
budowała jej spokój

z czasem
stałaś się cieniem dawnej siebie
wiedziałam że muszę oddać matce prawdę
niech pożegna ciepłą nie zimną dłoń

następne lato znów przyniosło upał
bezlitosny dla czerni
która została po tobie

bez retuszu

w pogodne dni
na ścianie za piecem
notował obce wyrazy
wyłuskane z ametystu sto dwa
potem razem upychaliśmy
różne emu i alki
do krzyżówkowych kratek

to on wyznaczył cyrylicą
przyszłość kilkulatki
nie zapomniiałam
ale pamiętam też twarde słowa
konkurujące z pięściami
gdy w kieliszku tonęło
nawet niezatapialne

znam tylko jedną prawdę
bez pokłonów
nawet umarłym

zaobrączkowana

zwiewna suknia i welon
to za mało żeby latać
nie wybiela nie oczernia
skrzydła oddała z własnej woli
niezdarnej jak DDA

wymyślona miłość
uczciwość w oparach kłamstwa
prawdziwe tylko potwierdzenie fałszu
zniewalające palec serdeczny

koniec

na początku był strach
bez krzyku oddechu
nawet twarzy

ma pani syna

szczęściarz w czepku urodzony

sto lat sto lat
wyspiwywana co roku setka
pękła na pół
i znów jak kiedyś
brak oddechu maska strach

a gdzie obiecano mu szczęście

może czekało
w drugiej połowie

cztery pory raka

Zbyszkowi

późną jesienią
zaczęłaś gubić drogę do pracy
nadawałaś słowom
obce znaczenia
odpocznij poprosiłam
szefowa koleżanka

podobno nie można było
usunąć całego
ale przecież glejak
brzmi dosyć niewinnie
zima przywróciła ci młodość
gdy przyszła wiosna czas nadal się cofał
błądziłaś wzrokiem jak zagubione dziecko
lata chyba nie dostrzegłaś

przed nastaniem kolejnej jesieni
zaniósł na Powązki swój smutek

w odwrocie

czy poznałabym ciepło babci
gdyby Pelagia nie pospieszyła się z
odejściem

nasze dzieci
babka Elżbieta stosowała bezpardonową
selekcję

nie miałam miejsca na liście obecności
córka córki to za mało na coś więcej niż
geny

nasze dzieci po latach powracają echem
inna babcia inne wnuki
tylko syn córki wyautowany
jak kiedyś jego matka

gdy koło historii
przejeżdża po odciskach
z pokerową miną pokazując środkowy
i przytulam jedynaka

wpisany w błędy

przepraszam
zakłęcie dla wybranych
łatwiej wykrzyczeć
zabiję starą kurwę
bo przecież to nie matka
jeśli nie zechciała nigdy
pogłaskać zwykłym kołcho
a ojciec
spóźniony o lata

niech spierdała
z przecenionym wybacz

bojąc się latać
poszukuje gruntu dla marzeń
i zalicza kolejne dno

z pamiętnika złej

niedobra
zbyt biedna
niegodna oczka w głowie
a popsute oczko wypadło
i nie chce wrócić na miejsce

stara mała kobieta
z niepełnosprawną pamięcią
przychodzi żebząc o ciepło
witam czymś głupio miękkim
zamiast kamienia
mimo sporej kolekcji tych darów
zgrupowanych przez lata

mówią że dobro powraca
nie zaprzeczam
moje wraca po jeszcze

wybrakowane

nie czuję tego klimatu
powiedział poeta
cóż to za temat przemoc domowa
ona rządzi się własną prozą
zamknięta w czterech kątach
wśród głuchych ścian
i tylko czasem
siny billboard wykrzyczy
że zupa była zbyt słona

nie pisz o piękniętej nerce
doradził znany autor
za dużo prawdy w prawdzie
przytłacza poezję
pozwól jej oddychać

kobiety bliskie i te całkiem obce
bezimienne bohaterki statystyk
wybaczcie wierszom
brak pewności słowa

Tajemnice Alicji

naznaczona piętnem piękniętej rodziny
Alicja z rozbitego lustra
lubiła puszczać zajączki na ścianie
nieuchwytny jak człowiek
który podarował inny wymiar
pozostawiając niedosyt i bliźnię
tęskniła
za krainą czarów
fajerwerkami
magicznym zawrotem głowy

kolejna próba powrotu
popłamiła beton i zwabiła tłum gapiów
wariatka szeptała niektórym
biedactwo ubolewali inni
zbyt przyziemni by dostrzec
że nadal tańczy na krawędzi dachu
z kawałkiem lustra w dłoni